

Goedkeuring van het Aanvullend Protocol I bij het op 14 februari 1967 te Mexico, D.F., tot stand gekomen Verdrag tot verbod van kernwapens in Latijns-Amerika

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Protocol I bij het Verdrag van 14 februari 1967 tot verbod van kernwapens in Latijns-Amerika

I. Inleiding

De crisis, die zich in november 1962 had voorgedaan naar aanleiding van de installatie door de Sovjet-Unie van raketbases op Cuba, vormde voor Brazilië de aanleiding om een gecontroleerde denuclearisering van Latijns-Amerika, met inbegrip van Cuba, voor te stellen. Op 29 april 1963 gaven de presidenten van Bolivia, Brazilië, Chili, Ecuador en Mexico een gemeenschappelijke verklaring uit, waarin zij mededeelden dat hun regeringen bereid waren een multilaterale overeenkomst te sluiten, waarbij de Latijnsamerikaanse landen zich zouden verplichten geen kernwapens of lanceerinrichtingen voor zulke wapens te vervaardigen, te ontvangen, op te slaan of te beproeven. De Algemene Vergadering der Verenigde Naties nam gedurende haar achttiende zitting (1963) met voldoening kennis van dit initiatief en sprak de hoop uit, dat de Latijnsamerikaanse staten studies zouden ondernemen omtrent maatregelen, die dienden te worden overeengekomen tot vorming van een kernwapenvrij Latijns-Amerika.

Op een bijeenkomst te Mexico van 23 tot 27 november 1963, waar bijna alle Latijnsamerikaanse staten vertegenwoordigd waren, werd besloten tot de vorming van een voorbereidende Commissie inzake de Denuclearisatie van Latijns-Amerika. Deze voorbereidende commissie, waartoe uiteindelijk alle Latijnsamerikaanse staten met uitzondering van Cuba toetraden, alsook Jamaica en Trinidad en Tobago, heeft in een drietal werkgroepen en in vier plenaire zittingen gestalte gegeven aan een verdrag dat ertoe strekt het grondgebied van Latijns-Amerika vrij te houden van kernwapens en dat voorziet in de oprichting van een verdragsorganisatie alsmede in de schepping van een controlestelsel teneinde de uitvoering van de bepalingen van het verdrag te verzekeren.

Op 14 februari 1967 werd in Mexico-Stad het Verdrag tot Verbod van kernwapens in Latijns-Amerika (*Trb.* 1968, 145) voor ondertekening opengesteld. Naar de plaats waar dit gebeurde, een buitenwijk van de Mexicaanse hoofdstad, wordt het kortweg ook wel aangeduid als het Verdrag van Tlatelolco.

II. Het verdrag tot verbod van kernwapens in Latijns-Amerika

a. Denuclearisatie

Volgens de preambule van het verdrag moet onder de militaire denuclearisatie van Latijns-Amerika de verplichting der verdragsluitende partijen worden verstaan om hun grondgebied voor altijd vrij te houden van kernwapens.

Artikel 1 van het verdrag omschrijft de verplichtingen van de staten, die deel uitmaken van de kernwapenvrije zone, nl. te verbieden en te voorkomen dat op hun grondgebied kernwapens – door wie of op welke wijze dan ook – worden beproefd, gebruikt, vervaardigd, verworven, opgeslagen of opgesteld, en niet op enige andere wijze kernbewapening te bevorderen of daaraan deel te nemen.

Terwijl dit zeer gedetailleerd in artikel 1 wordt uitgespeeld, hebben de opstellers van het verdrag, vooral met het oog op het Panama-kanaal, geen uitdrukkelijk verbod geformuleerd

van het vervoer van kernwapens. In de Slotakte van de vierde en laatste zitting van de voorbereidende commissie hebben zij dit gerechtvaardigd met de volgende overwegingen:

1. geschiedt zulk vervoer door één van de verdragsluitende partijen, dan valt dit onder het verbod van „iedere vorm van bezit van een kernwapen, direct of indirect, door de partijen zelf, door derden namens hen, of op enige andere wijze”;

2. geschiedt zulk vervoer door een staat, die geen partij is bij het verdrag, dan gaat het om doorvoer, in welk geval het aan de betrokken verdragspartij is om, in de vrije uitoefening van haar soevereiniteit, daartoe al of niet toestemming te verlenen, als hierin niet reeds is voorzien in een met die andere staat getroffen regeling.

(Voor de tekst van deze interpretatieve verklaring zie *Trb.* 1968, 145, blz. 67).

In het verdrag zijn definities opgenomen o.m. van wat onder het grondgebied van partijen en onder kernwapens dient te worden verstaan. Artikel 3 omschrijft „grondgebied” als mede omvattend de territoriale wateren, het territoriale luchtruim en iedere andere ruimte waarover de staat overeenkomstig zijn eigen wetgeving soevereiniteit uitoefent. Artikel 5 definieert voor de doeleinden van het verdrag een kernwapen als elk apparaat dat in staat is tot niet-beheerste vrijmaking van kernenergie en dat een groep eigenschappen bezit, die het geschikt maken voor gebruik voor oorlogsdoeleinden; overbrengingsmiddelen worden niet als kernwapens beschouwd, mits ze van het apparaat kunnen worden gescheiden en er geen onverbreekelijk geheel mee vormen.

b. Kernexplosies voor vreedzame doeleinden

Artikel 18 erkent het recht van de verdragspartijen om kernexplosies voor vreedzame doeleinden uit te voeren of te doen uitvoeren, met inbegrip van explosies, waarbij gebruik wordt gemaakt van apparaten, die gelijken op die, welke bij de kernbewapening worden gebruikt, mits partijen dit doen in overeenstemming met andere artikelen van het verdrag, in het bijzonder de artikelen 1 (denuclearisatie) en 5 (definitie van kernwapens). Over de interpretatie van deze bepaling bestaat tussen de verdragspartijen geen overeenstemming. Mexico en enige andere Latijns-amerikaanse landen zijn van mening, dat de partijen zelf geen nucleaire explosiemiddelen mogen vervaardigen en gebruiken, omdat het vooralsnog onmogelijk is een nucleair explosiemiddel te maken, dat zich technisch van een kernwapen zou onderscheiden en derhalve niet zou vallen onder het verbod vervat in artikel 1, juncto artikel 5. Brazilië en andere landen wijzen evenwel op de bepaling in artikel 18, dat partijen deze explosie zelf mogen uitvoeren, ook al worden daarbij apparaten gebruikt gelijk aan die gebruikt bij de kernbewapening (dus: kernwapens), en voorts dat volgens artikel 17 geen bepaling van het verdrag het recht van partijen aantast kernenergie voor vreedzame doeleinden aan te wenden.

Kernexplosies voor vreedzame doeleinden, uitgevoerd door of ten behoeve van de verdragspartijen, zullen ingevolge artikel 18 zo tijdig mogelijk bij de verdragsorganisatie en bij de Interna-

tionale Organisatie voor Atoomenergie (vgl. laatstelijk *Trb.* 1967, 133) moeten worden aangemeld, en slechts onder nauwlettend toezicht van deze organisaties mogen plaatsvinden.

c. Controlestelsel

In de artikelen 12 t/m 16 wordt het controlestelsel omschreven waaraan de verdragspartijen zich dienen te onderwerpen, voor zover het niet gaat om de controle op de kernexplosies voor vreedzame doeleinden, omschreven in artikel 18.

De controle is zowel internationaal als regionaal. Behalve dat iedere partij overeenkomsten zal aangaan met de Internationale Organisatie voor Atoomenergie (I.A.E.A.) voor de toepassing van de waarborgen van die organisatie (artikel 13), zullen zij halfjaarlijkse rapporten uitbrengen aan zowel de I.A.E.A. als aan de verdragsorganisatie ter bevestiging dat zich geen der ingevolge het verdrag verboden activiteiten op hun grondgebied hebben voorgedaan (artikel 14). De Algemene Secretaris van de verdragsorganisatie is bevoegd om bijzondere rapporten te verzoeken met betrekking tot iedere gebeurtenis of omstandigheid, die verband houdt met de naleving van het verdrag (artikel 15).

Bovendien zullen nog bijzondere inspecties mogen worden uitgevoerd door de I.A.E.A. in gevallen als voorzien in de overeenkomsten met deze organisatie, alsmede door de verdragsorganisatie, indien de verdenking is gerezen, dat een ingevolge het verdrag verboden handeling is verricht of op het punt staat te worden verricht op het grondgebied van een verdragspartij; de verslagen van laatstbedoelde bijzondere inspecties zullen behalve aan alle partijen ook worden toegezonden aan de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties ter doorgeleiding aan de Veiligheidsraad en de Algemene Vergadering en aan de Organisatie van Amerikaanse Staten (artikel 16).

d. Verdragsorganisatie

Ten einde de naleving te verzekeren van de verplichtingen uit het verdrag wordt een organisatie opgericht onder de naam „Organisatie voor het Verbod van Kernwapens in Latijns-Amerika” (artikel 7). De voornaamste organen van deze organisatie zijn de Algemene Conferentie, de raad en het secretariaat (artikel 8). De Algemene Conferentie, die het hoogste orgaan van de organisatie is, is samengesteld uit alle verdragspartijen en komt als regel om de twee jaar en zondig in buitengewone zitting bijeen; zij kan besluiten nemen over alle zaken die met het verdrag samenhangen (artikel 9). De raad bestaat uit vijf, door de Algemene Conferentie voor een termijn van vier jaren gekozen leden en functioneert op permanente basis; hij verricht de taken die hem door de Algemene Conferentie worden opgedragen, en ziet in het bijzonder toe op de behoorlijke werking van het controlestelsel (artikel 10). Deze laatste functie oefent de raad uit door tussenkomst van de Algemene Secretaris, die de voornaamste administratieve functionaris is van de organisatie (artikel 11).

De organisatie zal in het leven worden geroepen, zodra het verdrag voor elf staten in werking is getreden (artikel 28, derde lid).

e. Verdragspartijen en andere staten

Het verdrag staat open voor alle Latijnsamerikaanse republieken en alle andere soevereine staten die in hun geheel zijn gelegen op het westelijk halfrond ten zuiden van 35° noorderbreedte. Staten, die soeverein worden, kunnen door de Algemene Conferentie worden toegelaten; de conferentie zal echter geen beslissing nemen omtrent de toelating van een politieke eenheid waarvan het grondgebied, vóórdat het verdrag ter ondertekening werd opengesteld, geheel of gedeeltelijk het voorwerp was van een geschil tussen een mogeheid buiten het continent en een of meer Latijnsamerikaanse staten, zolang dit geschil niet langs vreedzame weg is geregeld (artikel 25). Staten, die niet in hun geheel op het westelijk halfrond ten zuiden van 35° noorderbreedte zijn gelegen, kunnen geen partij worden bij het verdrag. Maar indien zij, de jure of de facto, internationale verantwoordelijkheid dragen voor gebieden binnen de verdragszone (vgl. art. 4), staat voor hen het Aanvullend Protocol I open, waardoor voor die gebieden

het statuut van denuclearisatie als omschreven in de artikelen 1, 3, 5 en 13 van het verdrag kan worden aanvaard. Op dit protocol wordt nader ingegaan in hoofdstuk IV van deze memorie van toelichting.

Aan het verdrag is een tweede protocol gehecht, bestemd voor de kernwapenstaten, van wie de toezegging wordt verlangd dat zij de denuclearisatie van Latijns-Amerika zullen eerbiedigen en dat zij geen kernwapens zullen gebruiken of dreigen te gebruiken tegen de partijen bij het verdrag.

Ondertekening en ratificatie van beide protocollen door de in aanmerking komende staten is volgens artikel 28, eerste lid, een vereiste waaraan zal moeten zijn voldaan, alvorens het verdrag in werking zal treden tussen de staten, die het verdrag hebben bekrachtigd. Daartoe is tevens vereist, dat alle Latijnsamerikaanse staten hun akte van bekrachtiging zullen hebben gedeponereerd, en dat met de I.A.E.A. de overeenkomsten zijn gesloten inzake de toepassing van de waarborgen van die organisatie. De verdragspartijen kunnen evenwel overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid van hetzelfde artikel geheel of gedeeltelijk van de vervulling van deze vereisten afzien.

III. Het Koninkrijk der Nederlanden en de vorming van een kernwapenvrije zone in Latijns-Amerika

Het initiatief van de Latijnsamerikaanse landen om hun regio vrij te houden van kernwapens is door het Koninkrijk van de aanvang af ondersteund. Kort nadat de Algemene Vergadering der Verenigde Naties in november 1963 de Latijnsamerikaanse landen had aangemoedigd tot het bestuderen van maatregelen voor de vorming van een kernwapenvrije zone, is langs diplomatieke weg in een vijftal Latijnsamerikaanse hoofdsteden de wens van het Koninkrijk tot uitdrukking gebracht, te worden uitgenodigd voor de conferentie, waarop zou worden beraadslaagd over een verdrag tot denuclearisatie van Latijns-Amerika. Vóór de eerste bijeenkomst van de voorbereidende commissie in maart 1965 te Mexico werd deze wens bevestigd in een brief aan de Algemene Secretaris van de commissie, terwijl tevens werd gevraagd om in afwachting van een beslissing hierover een waarnemer te mogen zenden.

De voorbereidende commissie besloot daarop haar bijeenkomsten open te stellen voor waarnemers van ieder lid der Verenigde Naties dat daartoe de wens te kennen zou geven. Dit heeft het mogelijk gemaakt, dat het Koninkrijk gedurende alle zittingsperiodes van de voorbereidende commissie daarin door een waarnemer vertegenwoordigd is geweest in de persoon van ambassadeur dr. L. A. M. Lichtveld. Het Nederlandse initiatief heeft ertoe geleid, dat ten slotte tweëntwintig niet-Latijnsamerikaanse staten, waaronder vier kernwapenmogendheden (t.w. de Verenigde Staten, de Sovjet-Unie, het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk) zich door waarnemers deden vertegenwoordigen.

Op 17 augustus 1965 legde het Koninkrijk naar aanleiding van een desbetreffende vraag zijdens de voorbereidende commissie de volgende schriftelijke verklaring af: „Het Koninkrijk der Nederlanden is in beginsel bereid om ten aanzien van Suriname en de Nederlandse Antillen dezelfde verplichtingen te aanvaarden als de betrokken Latijnsamerikaanse staten zullen aangaan ter zake van de denuclearisatie van Latijns-Amerika, zoals is voorgesteld door de presidenten van Bolivia, Brazilië, Chili, Ecuador en Mexico in hun gezamenlijke verklaring van 29 april 1963, welke werd ondersteund door de achttiende Algemene Vergadering in haar resolutie 1911 van 20 november 1963. Aan een multilateraal verdrag ter zake zal het Koninkrijk kunnen deelnemen, indien naar het oordeel van de Regering voorzien is in geëigende controlemaatregelen en een voldoende deelname verzekerd is door staten in de betrokken regio. De beraadslagingen dienaangaande worden door de Regering van het Koninkrijk met actieve belangstelling gevolgd.”

Dit standpunt werd bevestigd in een op 10 augustus 1966 aan de voorbereidende commissie gerichte nota, waarin tevens uitdrukkelijk de wens werd geuit, dat het Koninkrijk als gelijk-gerechtigde partij aan het verdrag zou kunnen deelnemen.

De opstellers van het verdrag hebben evenwel gemeend, het verdrag alleen open te moeten stellen voor de Latijnsamerikaanse republieken en die andere staten, die in hun geheel zijn gelegen op het westelijk halfrond bezuiden 35° noorderbreedte¹⁾ (vide artikel 25). Tegelijk hebben zij aan het verdrag een aanvullend protocol toegevoegd voor andere mogendheden die internationale verantwoordelijkheid dragen voor gebieden die zijn gelegen in het toepassingsgebied van het verdrag.

Dit Aanvullend Protocol I is op 15 maart 1968 te Mexico namens het Koninkrijk ondertekend.

IV. Het Koninkrijk der Nederlanden en Aanvullend Protocol I

Door ondertekening en bekrachtiging van Aanvullend Protocol I wordt voor Suriname en de Nederlandse Antillen het statuut van denuclearisatie ten aanzien van oorlogsdoeleinden aanvaard, zoals omschreven in de artikelen 1, 3, 5 en 13 van het verdrag (artikel 1 van het protocol). Dit betekent dat het grondgebied van Suriname en de Nederlandse Antillen vrij zal blijven van kernwapens, en dat wanneer in deze rijkdelen activiteiten zullen plaatsvinden op het gebied van de kernenergie, daarop de waarborgen zullen worden toegepast van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie volgens een met deze organisatie binnen twee jaar na bekrachtiging van het protocol te sluiten overeenkomst.

Wat de interpretatie betreft van artikel 1 van het verdrag, dat de verplichting tot denuclearisatie omschrijft, op het punt van de doorvoer van kernwapens, sluit de Regering zich aan bij de verklaring vervat in de slotakte van de laatste zitting van de voorbereidende commissie (zie hierboven, onder II, a). In afwachting van de praktijk, die op dit punt onder de partijen bij het verdrag zal groeien, zal de Regering zich laten leiden door de geest van het verdrag, dat blijkens zijn preambule beoogt dat Latijns-Amerika geheel vrij zal zijn van kernwapens.

Artikel 3 van het verdrag, dat eveneens geldt voor de partijen bij het protocol, verstaat onder het grondgebied van partijen iedere ruimte waarover zij soevereiniteit uitoefenen overeenkomstig hun *eigen* wetgeving. Ten einde de indruk te vermijden dat het Koninkrijk zich zou neerleggen bij alle territoriale aanspraken van de verdragspartijen, is bij de ondertekening van het Aanvullend Protocol I verklaard, dat „geen bepaling van het protocol mag worden uitgelegd als een aantasting van het standpunt van het Koninkrijk der Nederlanden wat betreft de erkenning of niet-erkenning van de soevereiniteitsrechten of -aanspraken van de partijen bij het verdrag of van de gronden waarop zulke aanspraken worden gebaseerd”.

Tevens is verklaard dat „geen bepaling van het protocol mag worden uitgelegd, als zouden ten aanzien van het uitvoeren van kernexplosies voor vreedzame doeleinden op het grondgebied van Suriname en de Nederlandse Antillen andere regels van toepassing zijn dan die welke gelden voor de partijen bij het verdrag”. Deze verklaring is ingegeven door de omstandigheid, dat het protocol niet verwijst naar artikel 18 van het verdrag, welk artikel handelt over kernexplosies voor vreedzame doeleinden, doch alleen naar de artikelen 1 (denuclearisatie) en 5 (definitie kernwapens). Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat de denuclearisatie van Suriname en de Nederlandse Antillen zou inhouden, dat op het grondgebied van beide rijkdelen, in tegenstelling tot dat van de partijen bij het verdrag, geen nucleaire explosies voor vreedzame doeleinden zouden mogen worden uitgevoerd. De Regering acht het onjuist dat Suriname en de Nederlandse Antillen op dit punt in een andere positie zouden verkeren dan de partijen bij het verdrag. Daarom heeft zij de aangehaalde verklaring afgelegd. Zij stelt zich overigens op het standpunt dat zolang het technisch niet mogelijk zal zijn om nucleaire explosiemiddelen te vervaardigen die niet tevens als wapen zouden kunnen worden gebruikt, het verdrag aan partijen niet toestaat zulke explosiemiddelen zelf te vervaardigen of in eigen beheer te gebruiken. De Regering ondersteunt op dit punt de interpretatie die Mexico en andere Latijnsamerikaanse landen aan het verdrag

geven (zie hierboven hoofdstuk II, sub b), en welke onder andere ook door de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk wordt gedeeld. Overigens zij erop gewezen, dat het Verdrag inzake de Niet-Verspreiding van Kernwapens van 1 juli 1968 (*Trb.* 1968, 126), dat door het Koninkrijk is ondertekend, zich verzet tegen het verwerven door niet-kernwapenstaten van nucleaire explosiemiddelen of van de beschikkingmacht daarover.

Duidelijkheid is ook gezocht met betrekking tot de volgende kwestie, die eveneens samenhangt met het feit dat het Koninkrijk geen partij zal zijn bij het verdrag. Krachtens artikel 3 van het Aanvullend Protocol II dat aan de kernwapenlanden is voorgelegd, zullen deze zich verplichten geen kernwapens te gebruiken of dreigen te gebruiken tegen de partijen bij het verdrag. Zulk een garantie zou niet ipso facto gelden ten aanzien van de gebieden die niet krachtens het verdrag maar krachtens Aanvullend Protocol I deel zullen uitmaken van de kernwapenvrije zone in Latijns-Amerika. De Regering heeft deze kwestie te Moskou, Londen, Parijs en Washington onder de aandacht van de betrokken regeringen gebracht, met het verzoek om de garantie van artikel 3 van Aanvullend Protocol II, wanneer dit door hen zou worden aanvaard, ook te doen gelden voor Suriname en de Nederlandse Antillen. De twee kernwapenstaten, die thans dit protocol hebben ondertekend, t.w. het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten, hebben inmiddels bij die gelegenheid verklaard, dat zij hun verbintenissen krachtens Aanvullend Protocol II niet alleen geldend achten tegenover de partijen bij het verdrag, maar ook tegenover de gebieden die ingevolge Aanvullend Protocol I deel uitmaken van de kernwapenvrije zone.

Een niet onbelangrijk gevolg van de omstandigheid, dat het Koninkrijk geen partij zal kunnen zijn bij het verdrag zelf, is dat het geen lid zal kunnen zijn van de verdragsorganisatie. Anderzijds zullen door deze organisatie genomen besluiten het Koninkrijk niet binden (artikel 7, eerste lid). De Regering is voornemens, om wanneer de verdragsorganisatie in het leven zal zijn geroepen, naar wegen te zoeken om het Koninkrijk bij de verdragsorganisatie te doen vertegenwoordigen.

Het protocol is evenals het verdrag van permanente aard en blijft voor onbepaalde tijd van kracht, met dien verstande dat het kan worden opgezegd indien er zich naar het oordeel van een partij omstandigheden voordoen of kunnen voordoen, verband houdende met de inhoud van het verdrag of beide protocollen, die een nadelige invloed uitoefenen op haar hoogste belangen of op de vrede en de veiligheid van één of meer partijen (artikel 2 van het protocol, juncto artikel 30 van het verdrag).

Naar het oordeel van de Regering is het van positieve betekenis dat de Latijnsamerikaanse landen tot een uitgewerkt akkoord hebben kunnen komen omtrent het vrijhouden van hun grondgebied van kernwapens, welk akkoord tevens voorziet in geëigende maatregelen ter verificatie van de aangegane verplichtingen. Dit akkoord betreft een regio waarin thans geen kernwapens aanwezig zijn en waarin de belangrijkste kernwapenstaten elkaar niet rechtstreeks confronteren. De veiligheid en de vrede in de wereld zijn ermede gediend dat deze situatie, dank zij het tot stand gekomen Verdrag tot Verbod van Kernwapens in Latijns-Amerika, wordt gehandhaafd. Het verdrag maakt inderdaad naar het oordeel van de ondergetekenden een redelijke kans realiteit te worden voor een voldoende aantal Latijnsamerikaanse staten, zoals door het Koninkrijk steeds als voorwaarde voor het zelf aanvaarden van verplichtingen is gesteld.

Het verdrag is door alle in aanmerking komende staten, met uitzondering van Cuba en Guyana, ondertekend. Het is achtereenvolgens in werking getreden voor Mexico, El Salvador, de Dominicaanse Republiek, Uruguay, Honduras, Nicaragua, Ecuador, Bolivia, Peru, Paraguay, Barbados, Haïti en Jamaica. Brazilië heeft het verdrag eveneens bekrachtigd, maar heeft daarbij niet zoals de voornoemde staten afgezien van de vereisten genoemd in het eerste lid van artikel 28, weshalve het verdrag voor dit land nog niet van kracht is geworden. Aangezien het verdrag voor ten minste elf staten in werking is

¹⁾ Deze breedtegraad loopt juist benoorden de staat Mexico.

getreden, kon de verdragsorganisatie worden opgericht. De Algemene Conferentie is voor haar eerste, inaugurele zitting van 2 tot 9 september 1969 te Mexico bijeen geweest. Tijdens deze zitting is voornamelijk een aantal organisatorische vraagstukken geregeld en zijn onder meer de leden van de raad gekozen, te weten Costa Rica, Ecuador, Haïti, Mexico en Uruguay.

Met de oprichting van de verdragsorganisatie is naar de Regering hoopt, de grondslag gelegd voor een levensvatbare verdragsgemeenschap die uiteindelijk alle staten in de regio zal omvatten. De Regering acht het in overeenstemming met het door haar gevoerde beleid op het gebied van wapenbeheersing en ontwapening en in het belang van het Koninkrijk, maar in het bijzonder van Suriname en de Nederlandse Antillen, dat het Koninkrijk door middel van Aanvullend Protocol I voor de beide genoemde rijkdelen de status van kernwapenvrij gebied aanvaardt.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.

De Minister van Defensie,

W. DEN TOOM.